

Heinänuiton aikaan

Maailman alku oli voimayhtiöille onnellista aikaa. Vettä oli kaikkialla, mutta luonnonsuojelijoita ei missään. Maa oli autio ja tyhjä, ja vesi-insinööri liikkui vetten päällä.

Eipä aikaakaan, kun Araratin Voima Osakeyhtiö onnistui säännöstelytoimissaan niin, että syntyi vedenpaisumus. Hanketta vastustaneet ranta-asukkaat hiljenivät sen aikana kiitettävästi. Ainoan rytäkstä selvinneen, ukko Nooan perhekunnan, korvausanomuksen käsittely on toistaiseksi kesken.

Mutta nykyisin vesiasiat ovat paljon huonommalla mallilla. Voimayhtiöt, jotka omistavat Suomen veden, ovat joutuneet varsinkin tänä kesänä luovuttamaan suunnattomia määriä raaka-ainettaan toisarvoisiin tarkoituksiin. Vettä on esimerkiksi haihtunut höyrynä ilmaan miljjardeja kuutiometrejä. Noin vain noussut ylös pilviin ja satanut sieltä alas vasta aikojen päästä. Tämän veden hyötykäyttöön on siis tullut valitettavia katkoksia, koska kestää pitkän aikaa, ennen kuin sadevesi jälleen ehtii oikealle paikalleen voimalaitosten turpiineihin ja uittolaitteisiin. Ja korvaako kukaan noita tappioita? Mitä vielä, ei heru valtiolta pennin hyrrää, itse on yhtiöiden kaikki kärsittävä.

Maan pinnalla tilanne on melkein yhtä huono. Valtio tosin maksaa voimalaitosten ohjuusutuksissa syntyvät tappiot, mutta maajussit mankuvat jokaisesta pisarasta, joka heidän pelloillaan

odottaa jaloa tehtävänsä. Eivät ymmärrä olla edes tyytyväisiä, vaikka saavat ilmaiseksi viljellä raikasta jokivettä, joka sentään on paljon arvokkaampi luonnonvara kuin jokin nurmirölli tai kevätkuivä.

Mutta vesiväki ei halua riitaa. Asian sovinnolliseksi ratkaisemiseksi vesihallituksessa on tietävästi ryhdytty laatimaan moninaiskäyttösuunnitelmaa, joka tekee säännöstelystä kaikille hyödyllisen.

Suunnitelman nerokkaana periaatteena on se, että sadonkorjuu hoidetaan tästälähin uittamalla. Heinät vain kaadetaan pelloille ja jätetään siihen tulvan vietäviksi.

Tällä keinolla päästään paitsi vedenkäyttörajoituksesta, myös liian pieniin yksiköihin hajautetusta maataloudesta. Joen alajuoksulla nimittäin sijaitsee keskusnavetta, jonne koko jokivarren heinäsaato uitetaan. Kelpaapa siellä Herttojen ja Hölunoiden napostella apetta, jonka virta tuo suoraan turvan eteen, hygienisesti ja käsin koskematta.

Myöhemmin tuo maakuntakarja voidaan korvata pastörointilaitteisiin kytketyillä lehmäroboteilla, jotka käyttävät polttoaineenaan heinän ja veden seosta. Toisesta päästä siis virtaa Kymijoki sisään ja toisesta päästä tulee ulos maitoa, piimää ja jugurtia.

Yhtä pitkälle päästään myös viljanjalostuksessa. Viljahan on joka tapauksessa kuljetettava myllyyn ja jauhettava. Mikäpä

on sen helpompaa kuin kaataa ohrat ja rukiit suoraan jokeen, ja lisätä voimalaitosten turpiineihin pari mylly-yksikköä. Voimayhtiöt varmaan suostuvat siihen kohtuullista korvausta vastaan.

Kun vesikin on tässä jauhatuksessa jo mukana, saadaan saman tien alajuoksulle valmista neljän viljan velliä, ja sopivilla haihdutus- ja lisäainelaitteilla jopa taikinaa. Ei tarvitse enää leipomoiden eikä tukkukauppojen haalia tarpeitaan monen välikäden kautta, kun kaikki valuu siististi voimalaitosten alakanavaan.

Ja mikä parasta, valtakunnan sähköntuotanto voi jatkua kaiken aikaa häiriöttä.